

— Златно сърдце бѣше тоя момъкъ, братътъ на Муратлийски. Той ме гледà, като майка.

— Какъвъ благороденъ българинъ! каза Рада по-къртена.

— И патриотъ голѣмъ, той ми се отплати двойно и тройно за една моя услуга на брата му.

— Послѣ? какво стана?

— Като оздравѣхъ, той ме снабди съ разноски, даде ми тия нови селски дрѣхы и ме испрати съ сълзи на очи. Азъ тръгнахъ за насамъ.

— И тебе те никой не позна?.. Бойчо, пази се тука!

Огняновъ бѣше свалилъ гуглата си и връзката.

Той се исправи прѣдъ огледалото, прѣхлуши шапката си, попрѣправи се въ главата и лицето, и се обърнх доста прѣиначенъ.

— Познавашъ ли ме сега?

— Та ти ако щешъ си тури и маска, азъ пакъ ще те познаж... Я го виждъ, какъвъ ме гледа!.. Какъвъ си смѣшенъ, Бойчо! смѣеше се тя весело.

— Ти ме познавашъ, че ме обичашъ, но чуждитѣ хора, отъ дѣ ще се догадйтъ!

— И който мрази, има остри очи, не се шегувай!

— За такъвъ познавачъ азъ имамъ това, каза Огняновъ, като подигнх кебенцето си и показа главучкитѣ на два реворвера и на кама, които се подавахъ изъ поясетъ.

— Кръвнико! изсмѣ се Рада; — госпожа халчки Ровоама право имала...

— Азъ ако съмъ кръвникъ — ти си противоположната крайность — ти си херувимче.

— Подигравай се съ едно бѣдно момиче.

Той пакъ сѣдна.

— Е, продължавай! Раскажи ми, какъ дойде до тука. Ами кои сж тия Муратлийски? питаше Рада, която два пѣти чу това име.

— Бързобѣгунковъ братъ.